

ÎNCHEIERE

10 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Dumitru Visternicean
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Inspectoratul General al Poliției, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Domnica Stegărescu împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la stabilirea și achitarea indemnizației lunare pentru îngrijirea și creșterea copilului până la vârsta de 3 ani, compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 29 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției, fiind menținută hotărârea din 24 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana,

c o n s t a t ă :

La 02 iunie 2017, Domnica Stegărescu s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Inspectoratul General al Poliției, prin care a solicitat stabilirea și achitarea indemnizației lunare pentru îngrijirea și creșterea copilului până la vârsta de 3 ani, încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a invocat că se află în relații de căsătorie cu Fiodor Stegărescu din 26 august 2016, fapt confirmat prin adeverința de căsătorie seria CS-V 1329020 din 26 august 2016.

La 22 decembrie 2016, Domnica Stegărescu a fost luată la evidență de către Centrul de Sănătate Costești și i s-a eliberat certificat de concediu medical, prin care i s-a stabilit concediul de maternitate, iar la XXXX, s-a născut fiul XXX XXX.

Potrivit reclamantei, pe perioada sarcinii și până în prezent nu a fost angajată în câmpul muncii, aflându-se la întreținerea deplină a soțului ei, Fiodor Stegărescu. Actualmente nu este încadrată în câmpul muncii, fiind în concediu pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani, nu beneficiază de indemnizație pentru creșterea copilului de la Casa Națională de Asigurări Sociale. Soțul reclamantei, Fiodor Stegărescu, activează în cadrul subdiviziunilor MAI al Republicii Moldova începând cu 31 august 2013, în prezent este angajat al Direcției de Poliție a municipiului Chișinău a IGP al MAI începând cu 15 iunie 2016.

Astfel, potrivit jurisprudenței constante a Republicii Moldova, soțiile colaboratorilor Inspectoratului General al Poliției, aflate la întreținerea soților, li se achită indemnizație pentru concediul parțial plătit pentru îngrijirea și creșterea

copilului minor până la vârsta de 3 ani, de la locul de serviciu al soțului polițist. Constatând că întrunește cerințele impuse de lege, la 24 aprilie 2017, reclamanta a înaintat în adresa Inspectoratului General al Poliției o cerere prealabilă în acest sens, care a fost recepționată de către pârât la 27 aprilie 2017, însă în termen de 30 de zile, nu i s-a răspuns, prin urmare consideră că cererea prealabilă depusă este lăsată fără soluționare.

Prin hotărârea din 24 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, cererea de chemare în judecată înaintată de Domnica Stegărescu a fost admisă, s-a obligat Inspectoratul General al Poliției să stabilească, calculeze și să achite în beneficiul Domnicăi Stegărescu indemnizația lunară pentru concediul parțial plătit de îngrijire a copilului XXX XXX, născut la XXXX, până la atingerea vârstei de 3 ani, în modul prevăzut de art. 7 din Legea nr. 289 din 22 iulie 2004. S-a încasat din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul Domnicăi Stegărescu suma de 3000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică. În rest cerințele cu privire la încasarea cheltuielilor de asistență juridică s-au respins ca fiind neîntemeiate.

Prin decizia din 29 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției, fiind menținută hotărârea din 24 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că legislația națională pune anume în seama angajatorului achitarea indemnizației pentru creșterea și îngrijirea copilului minor până la vârsta de 3 ani. Astfel, ținând cont de faptul că, în speță, intimata nu este angajată în câmpul muncii, se află la întreținerea soțului Fiodor Stegărescu, angajat în cadrul subdiviziunilor Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova din 31 august 2013 până în prezent, aceasta beneficiază de indemnizație pentru creșterea și îngrijirea copilului minor până la vârsta de 3 ani de la locul de muncă al soțului.

Având în vedere faptul că, potrivit informației nr. 3047 din 11 aprilie 2017, eliberată de Casa Teritorială de Asigurări Sociale Ialoveni, s-a stabilit că Domnicăi Stegărescu nu i-a fost stabilită indemnizația pentru îngrijirea și creșterea copilului minor XXX XXX, prima instanță corect a dispus obligarea Inspectoratului General al Poliției să stabilească, calculeze și să achite în beneficiul Domnicăi Stegărescu indemnizația lunară pentru concediul parțial plătit de îngrijire a copilului XXX XXX, născut la XXXX, până la atingerea vârstei de 3 ani.

Astfel, Inspectoratul General al Poliției prin inacțiunea de a calcula și achita reclamantei indemnizația de maternitate de la locul de muncă al soțului, a atentat direct la dreptul reclamantei la un trai decent și la bunăstarea familiei acesteia, situație ce vine în contradicție cu garanțiile acordate prin prisma art. 46 din Constituția Republicii Moldova, ceea ce în consecință ar putea fi apreciat ca o atentare la drepturile protejate și garantate prin art. 6 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor și a Libertăților Fundamentale, cât și a art. 1 al Protocolului adițional al Convenției, în coroborare cu art. 14 al Convenției.

La 07 august 2018, Inspectoratul General al Poliției a contestat cu recurs decizia din 29 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 24 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea înaintată de Domnica Stegărescu să fie respinsă ca fiind neîntemeiată.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele

importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar a reiterat că decizia instanței de apel este nemotivată, deoarece nu conține răspunsuri la toate argumentele invocate în cererea de apel, fiind bazată doar pe argumentele reclamantei.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției neîntemeiat și care urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 29 mai 2018, fiind expediată participanților la proces la data de 09 iulie 2018 (f.d. 128), însă la materialele cauzei nu există înregistrări care să confirme momentul recepționării acesteia de către participanții la proces. Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 29 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost înregistrat la 07 august 2018, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care

evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Inspectoratul General al Poliției.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Svetlana Filincova,

Judecătorii

Dumitru Visternicean,

Nicolae Craiu